

af Statsbaneledelsen, af Generaldirektionen. Efter hvad der foreligger for mig, kan jeg ikke skønne, at en saadan Uafhængighed har været til Stede, men naar man skal til at fastsætte Regler for en lovfæstet Ordning for den kommende Tid, og man saa vil fastsætte dem paa den Maade, det hidtil har været, hvor hans Uafhængighed ikke har været til Stede, vil man heller ikke skaffe denne Uafhængighed for Fremtiden. Jeg har tidligere berørt Forhold, som tyde paa, at der indenfor Statsbane-driften var forskelligt, som trængte til at blive bedre belyst, end det var. Auditøren skal jo have med mere at gøre end netop Tjenesteforseelser, og saadanne Ting, som jeg tidligere har omtalt, ville altsaa rimeligvis falde ind under hans Virksomhed. For nogle Aar siden talte jeg under Finanslovens første Behandling her i Tinget om, at der var Huller i Statskassen. Jeg nævnede et bestemt Tilfælde, hvor en Privatbane indkasserede adskillige af de Penge, som skulde gaa i Statsbanernes Kasse. Jeg kan godt nævne det igen, det var Hadsund-Banen, som indkasserede, hvad der kom ind for at føre Statsbanernes Vogne over Havnesporet i Randers til Hadsund-Banen. Det var Penge, som skulde gaa i Statskassen, men som gik i Hadsund-Banens Kasse, og det er oplyst af den Mand, som har fremdraget det og klaget over det gentagne Gange, at det drejede sig om et Beløb af 30,000—40,000 Kr. Der gik meget lang Tid, efter at der første Gang var klaget — og der blev klaget gentagne Gange —, inden det lykkedes at faa Hullet stoppet. Det viste sig altsaa, at Klagen var berettiget, men nogen Refusion af det Beløb, som saaledes fejlagtig var gaaet i Hadsund-Banens Kasse, har Statskassen sikkert ikke faaet.

Jeg skal nævne en anden Klage, hvis Resultat jeg ikke kender. Den gik ud paa, at en Fabrikant, en velhavende, fin Mand her i Byen, fik mange Vognladninger Gavntræ til en Fabriksvirksomhed, han havde, ført herind for en Takst, som ikke svarede til Gavntræ, men til Ros. Saa vidt mig bekendt, fik Statsbanerne ikke det, de havde Krav paa, skønt det var oplyst, at der var sket en Fejl. Naar man ved, at saadanne Ting ere skete, er man berettiget til at spørge: Hvor mange andre Steder er der hændet noget lignende? Kan der ikke mange andre Steder have været lignende Huller og været klaget derover, uden at det er lykkedes at komme til Bunds i Sagen? Jeg finder det ret berettiget at

opstille det Spørgsmaal i en Situation som denne, hvor man venter, at Statsbanetaksterne ville blive forhøjede, fordi Statsbanerne ikke betale sig godt. Hvis der er mange Huller af den Slags, jeg har nævnt, og mange Huller, hvor Klagerne ikke have ført til en Undersøgelse, som har medført en retfærdig Ordning med Godtgørelse til Statsbanerne for det Tab, de have lidt, kan dette ogsaa have haft sin Indflydelse paa Statsbanernes Status. Den Tantieme, som Funktionærerne i en Række af Aar fik, naar Statsbanerne gav Overskud, gav disse Interesse for at anmelde saadanne Forhold, for at Statsbanernes Indtægter kunde blive bedre i Forhold til Udgifterne. Nu eksisterer Tantiemen ikke mere for Tjenestemændene, men man kan vel gaa ud fra, at denne Interesse dog er til Stede hos disse Folk. Men hvis de Gang paa Gang fremsætte Klager, uden at disse blive undersøgte, tabe de denne Interesse, og det kan blive til meget stort økonomisk Tab for Statsbanerne.

Jeg skal nævne en ny Sag, som falder indenfor det Tidsrum, hvori Auditøren har virket, da den kun er et Aarstid gammel, og som heller ikke er naaet til Afslutning endnu. En Assistent ved Godsekspeditionen i Randers havde i Fjor indsendt en Klage over adskillige Forhold. Om Klagen er indsendt til Ministeriet eller Generaldirektøren, skal jeg i Øjeblikket ikke udtale mig om, men den er indgiven. Denne Klage har Klageren, som han siger, fremsendt for at faa Hul paa Bylden, idet han siger, der er en Byld paa Statsbanernes Styrelse, som trænger til at skæres op. Han har i Klagen meget stærkt angrebet forskellige Statsembeds mænd og brugt Udtryk, efter hans egne Udtalelser, som „privilegerede Tyvekægte og do. Drukkenbolte“. Det er saa skarpe Udtryk, at de maatte føre til, at man fik Rede paa, om Manden har Ret, og i saa Tilfælde fik Orden paa det, som han har klaget over, eller om han har Uret, hvorfor man kunde give ham den Straf, han bør have, naar han fremsætter en falsk Klage. I Klagen er yderligere talt om ulovlige Fragter, som Revision og Regnskabsdirektionen have forlangt opkrævede, og om en Kredsbestyrer, som paastaar, at Statsbanernes Embedsmænd ere hævede over Statens Love, saaledes over Takstloven og Straffeloven.

Meningen med at give Klagen saa skarpe Udtryk og saa skarpe Ord var naturligvis, at det skulde føre til en Undersøgelse, der gik til Bunds, saa at de Ting, han fandt Anledning til at paatale, bleve